

ENTERRAMENT DEL P. ROMUALD M. DIAZ
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
13 de març de 2008
Jb 19, 1.23-27; Ps 121; 1Jo 3, 1-2; Jo 17, 24-26

“Veni, Domine, et noli tardare”. Era, germans i germanes estimats, una pregària que, així en la forma llatina, el P. Romuald repetia sovint; i amb una intensitat especial aquest darrer advent i en el temps de Nadal. “Veni, Senyor, no trigueu”. I, hi afegia, també en llatí: “Senyor, desvetlleu el vostre poder i veniu. Deslliureu-nos i serem salvats” (Missal Romà). No és que volgués morir, era que desitjava “la vida eterna amb deler espiritual” (cf. RB 4, 46). Si sant Benet diu que tot monjo l’ha de desitjar, ell, amb 93 anys i les limitacions físiques que tenia, ho feia encara més. I sabia que per arribar-hi havia de passar pel llindar de la mort. “Veni, Domine, et noli tardare”. Amb aquesta pregària s’unia a la invocació de *l’Esperit i l’esposa* –l’Església– que diuen fins al final del temps: *Veni! Senyor, Jesús!* (Ap 22, 17.20).

Però no era fonamentalment a causa de les limitacions que desitjava la vinguda del Senyor. Hi havia un altre motiu més profund; a causa de la seva vida de monjo i d’estudiós de la Sagrada Escripura, volia que es fessin realitat en ell les paraules que hem escoltat i que han alimentat la seva esperança: *Jo mateix contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. El veuran els meus ulls. I, encara, Déu ens reconeix com a fills; quan es manifestarà, el veurem tal com és i serem semblants a ell.* El P. Romuald desitjava veure Déu, veure Jesucrist; la seva ceguesa des de feia molts anys era com una paràbola del seu desig espiritual. No és que pretengués veure Déu amb els ulls del cos; sabia prou bé que només pot ser contemplat amb la mirada interior, de la qual ell ja n’havia fet un tast en els moments més intensos de la seva vida de pregària. Desitjava el trobament. Anhelava el moment en què es faria realitat per a ell la paraula de Jesús que hem escoltat a l’evangeli: *Pare, vull que els qui m’heu donat, estiguin allà on joestic, i vegin la meva glòria.* I sabia que la *glòria* de Déu, mentre som en aquest món, no és veu amb els ulls mortals sinó amb els ulls de la fe i, després de la mort, amb l’esguard transfigurat per gràcia divina.

Per això, a la seva pregària insistent “Veni, Domine, et noli tardare”, hi pot afegir, ara que el Senyor l’ha vingut a buscar, la paraula joiosa del salmista: *Quina alegria quan em van dir: anem a la casa del Senyor.* Aquesta actitud espiritual pot semblar sorprenent per a la mentalitat d’avui, quan, fins per part de molts cristians, l’ideal fóra no morir mai i la vida més enllà de la mort els és més un interrogant que no pas una certesa de fe. En canvi, aquesta actitud no ho és tant, de sorprenent, en el monjo que estima profundament Jesucrist i que no s’estima “res tan com el Crist” (cf. RB 5, 2) i desitja veure’l, trobar-se amb ell, per contemplar-lo tal com és en l’abraçada eterna. Quan sant Benet ens diu de “desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual” (RB 4, 46), ens invita a anhelar el trobament amb el Crist i així poder arribar a la plenitud de la pròpia existència personal, en la joia i l’amor sense fi.

La litúrgia de la Paraula d’avui ens convida, doncs, a mirar la mort amb la perspectiva que ve de la passió, la mort i la resurrecció de Jesucrist. No és que els cristians siguem insensibles davant la mort. Ens qüestiona fortament. I en veure com el procés de la mort va avançant i es torna agonia després de tants afanys per viure, fins podríem tenir la temptació de pensar que l’existència humana és un desig sense sentit. La paradoxa cristiana, però, és que Jesucrist fa néixer la vida –i la Vida per sempre– d’allà mateix on es produeix la mort. Les paraules de la fe cristiana anunciades per l’Església han de ser *testimoni* per a tothom qui veu en la mort la fi de la persona. Perquè, els cristians creiem en la *prova d’amor que ens ha donat el Pare* del cel en la

creu de Jesucrist, per gràcia del qual *ara ja som fills de Déu* i després de la mort, també per gràcia d'ell, *és manifestarà aquesta realitat* en la seva plenitud.

La vida i els escrits del P. Romuald han volgut ser testimonis d'aquesta fe, viscuda amb convicció dintre de la fragilitat humana inherent. Tota la seva vida ha volgut ser un "pelegrí de la Paraula" de vida i ajudar els altres a posar-se en camí cap a la terra promesa. Nascut a Igualada l'any 1914, la fe cristiana havia arrelat en ell des de petit en el si de la família Díaz-Carbonell. De jove entrà al seminari de Vic, i des d'aleshores s'ha sentit molt vinculat a aquesta diòcesi. Essent clergue menor, entrà al nostre monestir l'any 1933 i hi professà un any després. Durant la guerra civil va haver de fugir, com tots els seus germans de comunitat. Tornat a Montserrat, hi rebé l'ordenació presbiteral el 1940. Va ser enviat a fer estudis bíblics primer a Fribourg i després a Salamanca i a Jerusalem. Durant una bona colla d'anys va treballar en l'equip bíblic de Montserrat i en la traducció i comentaris de la nostra Bíblia. Entre altres tasques, fou professor, prefecte dels germans, consiliari dels oblats, infermer del monestir. L'any 1971 va formar part de la petita comunitat montserratina que, en resposta a una petició expressa del Papa Pau VI, anà a l'Institut Ecumènic de Tantur, prop de Betlem. Allà va ser conegut com a abuna Hanna, per raó del seu nom de pila, que era Joan. Des d'aleshores vivia amb preocupació la situació de violència creixent a Terra Santa i la portava a la pregària. Tornà definitivament a Montserrat el 1981 per raons de salut i ja amb la vista molt mermada. Encara col·laborà, però, en diverses tasques, principalment a la secretaria abacial i en el fitxer biogràfic i bibliogràfic dels monjos, en el qual, malgrat la seva ceguesa ha treballat fins gairebé al darrer moment ajudat per un monjo jove. Ara ja feia un cert temps que estava a l'infermeria, atent sempre a la vida de comunitat i donant-se a la pregària, de vegades molt sòbria i una mica àrida, d'altres vegades joiosa, seguint el ritme de la litúrgia. El seu temperament una mica estricte de quan era jove, va anar amorosint-se amb la maduresa dels anys. Va escriure moltíssims articles i va ser biògraf del P. Abat Marçet, del P. Bonaventura Ubach, del beat Pere Tarrés i del beat Francesc Castelló, de la causa de canonització del qual havia estat vicepostulador. Tenia una gran devoció, també, pel Sant Crist d'Igualada sobre el qual havia escrit una monografia; hi veia sintetitzat tot el misteri del Senyor que és dóna per a revelar l'amor del Pare i atorgar-nos la salvació.

Ara, germans monjos, escolans, familiars, amics i coneguts, unirem la nostra pregària a l'Eucaristia de Jesucrist per tal que el Senyor purifiqui el nostre P. Romuald de tots els mancaments que hagi pogut cometre en la seva vida i dels quals demanava perdó encara dilluns passat, confortat amb els sagraments de l'Església i la pregària dels germans de comunitat. Que es facin realitat per a ell les paraules de Jesús que hem sentit a l'evangeli: *Pare, vull que els qui m'heu donat, estiguin allà on jo estic, i vegin la meva glòria*. Així, ell que estimava Montserrat, el nostre Sinaí, i que havia pelegrinat diverses vegades al Sinaí, al Tabor i al Calvari, podrà arribar a la muntanya de Déu on es realitza la veritable transfiguració. Que li siguin "escala de la glòria eixos penyals" (cf. Virolai) on ha viscut com a monjo el seu desig d'identificació amb Jesucrist.